

котрі б узгоджували його економічні процеси з вимогами господарського механізму країни. Від злагодженої роботи системи управління персоналом з іншими функціональними підсистемами, грамотної реалізації кадрової політики та процесу кадрового забезпечення залежить в цілому ефективна діяльність підприємства.

Використана література:

1. Андрушків Б., Кузьмін О. Основи менеджменту. Львів : Світ, 2010. 389 с.
2. Балабанова Л. В., Сардак О. В. Управління персоналом : підруч. К. : Центр учбової літератури, 2011. 468 с.
3. Вакуленко Т.В. Сучасні аспекти теоретичних підходів до управління персоналом. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі.* № 4 (55). 2012.
4. Петрова І. Л. Стратегічне управління людськими ресурсами : навч. посіб. К. : КНЕУ, 2013. 466 с.
5. Топалов С. А., Зубова Г. В. Підвищення ефективності використання трудових ресурсів. *Економічний вісник. Запорізька державна інженерна академія.* 2014. Вісник №7, 2014. С. 112–118.

Методологічні засади формування принципів, функцій та методів операційного менеджменту

Озаровська А. В., к.н. з держ. упр., викладач кафедри менеджменту і публічного адміністрування, НФаУ
avon726@gmail.com

Ткаченко Д. В., здобувач вищої освіти 2 курсу спеціальності «Менеджмент організації та адміністрування», НФаУ

Сутність операційного менеджменту розкривається на базі застосування певних принципів. Слід відмітити, що у науковому дискурсі немає єдиного погляду на те, які саме принципи покладені в основу прийняття управлінських рішень.

Розглянемо детальніше принципи операційного менеджменту:

1. Науковість у поєднанні з елементами мистецтва. Менеджер у своїй діяльності використовує здобутки різних напрямів науки, але має постійно шукати індивідуальні підходи до ситуації і людей. Це вимагає від нього, крім знань, володіння мистецтвом спілкування, вміння прийняти правильне рішення в тій чи тій ситуації.

2. Цілеспрямованість управління. Управлінський персонал має підпорядковуватися принципу цілеспрямованості, тобто бути завжди зорієнтованим на розв'язання конкретних проблем, функціонувати заради визначених цілей. 3. Функціональна спеціалізація у поєднанні з універсальністю. Сутність цього принципу полягає в тому, що кожен об'єкт управління потребує підходу, який враховував би його специфіку. При

управлінні людьми повинен існувати певний універсальний підхід до них незалежно від того, які завдання вони виконують.

4. Послідовність управлінського процесу. Будь-який управлінський процес будується згідно з принципом послідовності, тобто елементи чи стадії, з яких він складається, повинні відбуватися одне за одним у певному порядку. Часто послідовність управлінських дій має циклічний характер, коли всі вони повторюються через певні проміжки часу. Циклічності підлягають планування, складання звітів, контроль тощо.

5. Оптимальне поєднання централізованого регулювання керованою підсистемою з її саморегулюванням. У процесі управління треба безперервно контролювати поведінку об'єкта управління. Тому важливим принципом операційного менеджменту є оптимальне поєднання централізації і децентралізації.

6. Урахування особистих якостей працівника та колективної психології. Цей принцип тісно пов'язаний з іншими принципами, без яких саморегулювання неможливе, бо вони лежать в основі прийняття самостійних рішень.

7. Відповідність прав, обов'язків і відповідальності – один із найважливіших принципів управління. Надлишок прав порівняно з обов'язками призводить до управлінського свавілля; нестача їх паралізує ділову активність.

8. Забезпечення спільної зацікавленості всіх учасників управління в досягненні цілей фірми відбувається шляхом мотивації, заохочення, а також максимального залучення виконавців у процес підготовки рішень на всіх стадіях роботи над ними.

9. Забезпечення змагальності учасників управління. Керівник повинен заохочувати здорову конкуренцію при заміщенні посад у сфері управління.

До основних принципів операційного менеджменту відносять:

- цілеспрямованість, що полягає у відповідності функцій менеджменту запланованим цілям виробництва;

- економічність – раціональність, простота й ефективність організації структури управління;

- адекватність – відповідність економічних методів управління суті відображених ними процесів, а також відповідність прийнятих рішень змісту функцій персоналу кожного рівня ієрархії;

- комплексність – облік взаємодії між ієрархічними ланками по вертикалі і горизонталі, спрямованої на забезпечення функціонування виробництва;

- концентрованість – передбачається в двох аспектах: концентрація зусиль усіх працівників на вирішення основних завдань та концентрація однорідних функцій в одному підрозділі, що усуває дублювання;

- науковість – ґрунтується на досягненнях науки в галузі управління виробництвом, врахуванні зміни законів суспільного розвитку, а також полягає у виборі оптимального критерію при прийнятті і реалізації рішень;

- адаптивність – гнучкість і динамічність, пристосованість системи управління до мінливих цілей й умов роботи;

- відповідальність за правомірність, обґрунтованість прийнятих рішень і їхніх наслідків економічного, соціального, екологічного і правового характеру, а також відповідальність виконавців за ефективність виконання рішення.

Використана література:

1. Плотніченко С. Р., Безверхня Ю. В. Операційний менеджмент в системі управління підприємством. *Зб. наук. праць Таврійського державного агротехнологічного університету (економічні науки)*. 2016. №1. С. 59–61. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/znptdau_2016_1_13.

2. Костецький Ю. М. Сфери менеджменту. URL: <http://libfor.com/index.php?newsid=994>.

3. Капінос Г. І., Бабій І. В. Операційний менеджмент : навч. посіб. К. : Центр учбової літератури, 2013. 352 с.

Стан та перспективи розвитку фізичної культури та спорту на національному рівні

*Прошук Е. П., аспірант кафедри управління та бізнес-адміністрування Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника
proshuk15@ukr.net*

Стратегічне управління передбачає формування таких пріоритетних завдань для системи управління, які б відповідали глобальним викликам та перспективам розвитку. У системі державного управління одним із стратегічних пріоритетів є формування здорової нації, адже саме цей пріоритет відповідає завданням соціально-економічного розвитку. Аналіз перспектив фізичної культури та спорту на рівні публічного управління як елементів формування здорової нації має високу актуальність та потребує детального дослідження.

Аналізуючи стратегічні пріоритети системи публічного управління доцільно визначити їх взаємозалежність із процесами розвитку фізичної культури та спорту [1–2]:

- формування здорового покоління зменшує витрати бюджетів різних рівнів на систему охорони здоров'я, оскільки зменшується кількість звернень до медичних закладів,

- формування здорового покоління зменшує витрати бюджетів різних рівнів на систему фізіотерапевтичного відновлення організму людини та рекреацію у зв'язку зі зниженням звернень населення за послугами реабілітації після важких захворювань,

- підвищується працездатність працездатного населення шляхом формування фізіологічних та психологічних передумов зниження втоми та наслідків стресів,

- підвищується працездатність населення шляхом зменшення кількості лікарняних, знижуються обсяги соціальних виплат на оплату лікарняних,